

således at magtadskillelsen i grundlovens § 3 har et reelt indhold.

Dette synspunkt indebærer bl.a., at der ved lovgivning rettet mod enkeltindivider sker en sammenblanding mellem den lovgivende og den udøvende magt, og at der ikke efterlades rum for domstolenes fortolkning af de gældende retsregler.

Når skatteministeren i sin fremsættelsestale fastslår, at lovforslaget i øvrigt fuldstændigt fastholder den praksis, som er fastlagt af myndighederne på grundlag af gældende lovgivning, synes lovgivningsmagten herved med virkning for de centrale kraftvarmeværker, der er nævnt i bilaget til kulafgiftsloven, at have afgjort den uoverensstemmelse, der består mellem A/S Midtkraft og Skatteministeriet, idet det med loven fastslås, at kontraktsindholdet pr. 1. juli 1998 udgør den korrekte fortolkning af indholdet i kulafgiftslovens § 7, stk. 1. Efter grundlovens § 3 henhører en sådan afgørelse ikke under lovgivningsmagten, men under den dømmende magt med de deri liggende retsgarantier for borgerne, jf. i det hele Højesterets dom af 19. februar 1999 i sag L 295/1998 (»Tvind-sagen«).

Det ovennævnte resultat støttes på følgende:

Parternes anmeldte aftale pr. 1. juli 1998 er – under givne omsætningsbetingelser vedrørende el – udtryk for gældende ret, idet ministeren anfører, at lovforslaget er udtryk for gældende ret (praksis).

Parternes anmeldte aftale pr. 1. januar 1999 må – under opfyldelse af den opstillede omsætningsbetingelse – være udtryk for gældende ret, når lovgivningen på dette tidspunkt i øvrigt var uændret i forhold til 1. juli 1998, idet det er tilfældigt, at denne aftale ikke var indgået pr. 1. juli 1998.

Lovgivningen afgør således, at en hvilken som helst anmeldt aftale efter 1. juli 1998, der opfylder den opstillede betingelse, og som er indgået

før ændringen af f.eks. kulafgiftslovens § 7, stk. 1, er udtryk for gældende ret.

Lovgivningen er dermed udtryk for en fortolkning af f.eks. kulafgiftslovens § 7, stk. 1, indtil loven ændres. Denne fortolkning sorterer under domstolene og er derfor i strid med grundlovens § 3.

4. *Vilkårlig byrdefordeling.*

Med den foreslåede lovgivning, hvorefter indholdet af civilretlige kontrakter mellem enkeltpersoner bliver ophøjet til lov og indholdet af disse kontrakter må antages at afspejle mange individuelle forskelle, vil en afgiftsregulering på dette grundlag give anledning til en vilkårlig byrdefordeling. Alf Ross antager i »Dansk Statsforfatningsret«, 2. udgave, bind 2, pag. 666, at lovgivningen ikke må medføre en vilkårlig byrdefordeling, men at lovgivningen skal være bestemt ud fra almene, saglige kriterier.

5. *Forholdet til landsskatteretskagen.*

Som anført ovenfor under punkt 1 fastholder lovforslaget fuldstændigt gældende ret, således som den er opfattet af skatteministeren på grundlag af gældende lovgivning.

Som anført ovenfor under punkt 3 må dette standpunkt indebære, at en hvilken som helst anmeldt aftale, der er indgået før ændringen af kulafgiftslovens § 7, stk. 1, og som Elprisudvalget ikke har underkendt, således udgør indholdet af gældende ret vedrørende fordeling af brændsel mellem el- og varmeproduktion.

Lovforslaget kan derfor opfattes således, at der hermed i realiteten fra ministerens side er taget bekræftende til genmæle i klagesagen ved Landsskatteretten.

¹ Se herved Skatteretten 1, Jens Olav Engholm Jakobsen m.fl., 2. udgave, pag. 71 f. og Dansk Statsforfatningsret, Alf Ross, 2. udgave, bind 1, side 363 f.